

191

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika.

Art. 1. Wysokość zasiłków z ubezpieczenia społecznego, przysługujących pracownikom za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, podwyższa się w stosunku miesięcznym do 100% miesięcznego zarobku poczynając od dnia:

- 1) 1 lipca 1972 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową,
- 2) 1 lipca 1974 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była innymi przyczynami.

Art. 2. Do czasu podwyższenia do 100% miesięcznego zarobku zasiłków, o których mowa w art. 1 pkt 2, przysługują one w wysokości:

- 85% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1972 r. do dnia 30 czerwca 1973 r.,
- 90% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 30 czerwca 1974 r.

Art. 3. Zasiłki w wysokości określonej w art. 1 i 2 przysługują niezależnie od stanu rodzinnego pracownika oraz od tego, czy przebywa on w domu, czy też w zakładzie leczniczym.

Art. 4. 1. Przysługujące zasiłki wypłaca się za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, nie wyłączając dni wolnych od pracy.

2. Zasiłek za jeden dzień wynosi jedną trzydziestą część zasiłku miesięcznego.

Art. 5. Za zarobek miesięczny stanowiący podstawę wymiaru zasiłku przyjmuje się przeciętny miesięczny zarobek pracownika z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed miesiącem, w którym pracownik stał się niezdolny do pracy, pomniejszony o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne. W przypadkach znacznego wahania wysokości zarobków okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy.

Art. 6. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków i obliczania zasiłków oraz przypadki, w których podstawę wymiaru zasiłków ustala się od zarobku z okresu dłuższego niż 3 miesiące lub od kwot ryczałtowych.

Art. 7. 1. Podstawę do przyznania zasiłku za czas niezdolności do pracy z powodu choroby stanowi wyłącznie zaświadczenie zakładu społecznego służby zdrowia, wydane w trybie określonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Pracownik korzystający ze zwolnienia od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy obowiązany jest zawiadomić o tym zakład pracy w terminach i trybie ustalonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

3. Niedopełnienie przez pracownika obowiązku, o którym mowa w ust. 2, powoduje zastosowanie środków określonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

Art. 8. 1. Pracownik obowiązany jest wykorzystywać zwolnienie od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności stosować się do wskazań i przeciwwskazań lekarskich, zawartych w zaświadczeniu.

2. Pracownik wykorzystujący zwolnienie od pracy niezgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności w celu wykonywania innych prac, albo naruszający w sposób istotny wskazania lub przeciwwskazania lekarskie traci prawo do zasiłku chorobowego:

- 1) za cały okres zwolnienia od pracy objęty zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy oraz
- 2) za okres pierwszych trzech dni każdej następnej niezdolności do pracy w ciągu roku od pozbawienia zasiłku, z wyjątkiem niezdolności spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Utrata zasiłku następuje niezależnie od sankcji przewidzianych za nieusprawiedliwione opuszczenie pracy.

3. Zakłady pracy oraz organy ubezpieczeń społecznych i właściwe organy prezydiów rad narodowych powinny w uzasadnionych przypadkach kontrolować, czy pracownicy wykorzystują zwolnienie od pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności czy nie wykonują innych prac oraz czy nie naruszają wskazań i przeciwwskazań lekarskich.

Art. 9. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, zasiłek nie przysługuje za okres pierwszych trzech dni tej niezdolności. Zasadę tę stosuje się również w razie niezdolności do pracy bezpośrednio po pobycie pracownika w izbie wytrzeźwień.

Art. 10. 1. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została rozmyślnie albo przez udział w bójce lub pobiciu względnie przy popełnieniu innego umyślnego przestępstwa, zasiłek nie przysługuje za cały okres tej niezdolności.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu lub innego uprawnionego organu.

3. W przypadku gdy okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdzone zostaną po wypłaceniu zasiłku, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 11. Przepisy:

- 1) art. 1—8 stosuje się również do zasiłków z ubezpieczenia społecznego przewidzianych w ustawie z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) oraz w ustawie z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) — z wyjątkiem zasiłków zdrowotnych,
- 2) art. 3—7 stosuje się również do zasiłków przysługujących w razie konieczności sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem oraz do zasiłków połogowych,
- 3) art. 7—10 stosuje się odpowiednio do wynagrodzenia przysługującego pracownikom uspołecznionych zakładów

pracy w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

Art. 12. W sprawach unormowanych niniejszą ustawą tracą moc wszystkie przepisy dotychczasowe, a w szczególności:

- 1) art. 13—16, 99, 104, 106 i 107 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami),
- 2) art. 2—6 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43),

3) art. 9 i 10 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),

4) art. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów w sprawie nieuzasadnionej absencji w pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 12).

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*